

UCHWAŁA

Dnia 12 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

Protokolant st. inspektor sądowy Anna Tarasiuk, st. inspektor
sądowy Mariusz Pogorzelski

w sprawie asesora Prokuratury Rejonowej w [...] X. Y.

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu w dniu 4 marca 2026 r.

wniosku Prokuratora Okręgowego w S.

o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej asesora Prokuratury Rejonowej w [...] X. Y. za to, że:

działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz w zamiarze bezpośrednim udaremnienia wykonania orzeczenia sądu, w dniu 29 sierpnia 2018 r. w O. usunął spod egzekucji zajętą wierzytelność pieniężną w kwocie 174 134,53 zł, stanowiącą składniki majątku Spółki „F.” Sp. z o.o. z/s w K. z tytułu wierzytelności od spółki „W.” Sp. z o.o. z/s w O. wraz z ustawowymi odsetkami, orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w O. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt [...], w ten sposób, iż w piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r. skierowanym do „W.” Sp. z o.o. z/s w O., jako pełnomocnik prokurenta reprezentującego Spółkę „F.” Sp. z o.o., wskazał rachunek bankowy B. S.A. nr [...] prowadzony na rzecz B1. SPÓŁKA PARTNERSKA, jako rachunek, na który z pominięciem konta firmowego Spółki „F.” Sp. z o.o., dokonano w dniu 29 sierpnia 2018 r. przelewu, a następnie z tego konta przelał na rachunek bankowy A. S.A. nr [...] należący do A. S. w trzech transzach, pomniejszoną o swoje wynagrodzenie w wysokości 34 826,91 zł kwotę w łącznej wysokości 119 365,24 zł oraz przekazał w gotówce A1. S1. kwotę około 20 000 zł, czym udaremnił zaspokojenie wierzycieli Spółki „F.” Sp. z o.o., tj.:

1. A2. S2. – w kwocie 128 768 zł, z tytułu wyroku Sądu Okręgowego w O. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 27 listopada 2017 r., sygn. akt [...],
2. K. S.A. – w kwocie 26 113,77 zł, z tytułu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego [...] w Ł. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt [...],
3. T. N. – w kwocie 3 427,48 zł, z tytułu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Z. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt [...],
4. A. W. – w kwocie 44 796,88 zł, z tytułu wykonawczego Sądu Rejonowego w O. z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt [...],
5. M. B. – w kwocie 3 231,31 zł, z tytułu orzeczenia Sądu Rejonowego w O. [...] Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt [...],
6. W. M. – w kwocie 8 132,54 zł, z tytułu wyroku Sądu Rejonowego w O. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 3 lutego 2017 r., sygn. akt [...],
7. M. S. – w kwocie 2 521,50 zł, z tytułu akta notarialnego z dnia 27 lutego 2017 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 11 września 2017 r. nadaną przez Sąd Rejonowy w O. postanowieniem z dnia 11 września 2017 r., sygn. [...],
8. K. B. – w kwocie 34 331,63 zł, z tytułu wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. [...],
9. ZUS O/O. – w kwocie 48 657,70 zł tytułem zwrotu nieopłaconego podatku dochodowego od osób prawnych za grudzień 2016 r.
tj. za czyn z art. 300 § 2 k.k.
na podstawie art. 135 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390)

uchwalił:

I. wniosku nie uwzględnić;

II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zastępca Prokuratora Okręgowego w S. wnioskiem z dnia 25 lipca 2023 r., sygn. akt [...], zwrócił się do Sądu Najwyższego o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej asesora Prokuratury Rejonowej w [...] X. Y. za czyn polegający na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz w zamiarze bezpośrednim udaremnienia wykonania orzeczenia sądu, w dniu 29 sierpnia 2018 r. w O. usunął spod egzekucji zajęłą wierzytelność pieniężną w kwocie 174 134,53 zł, stanowiącą składniki majątku Spółki „F.” Sp. z o.o. z/s w K. z tytułu wierzytelności od spółki „W.” Sp. z o.o. z/s w O. wraz z ustawowymi odsetkami, orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w O. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt [...], w ten sposób, iż w piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r. skierowanym do „W.” Sp. z o.o. z/s w O., jako pełnomocnik prokurenta reprezentującego Spółkę „F.” Sp. z o.o., wskazał rachunek bankowy B. S.A. nr [...] prowadzony na rzecz B1. SPÓŁKA PARTNERSKA, jako rachunek, na który z pominięciem konta firmowego Spółki „F.” Sp. z o.o., dokonano w dniu 29 sierpnia 2018 r. przelewu, a następnie z tego konta przelał na rachunek bankowy A. S.A. nr [...] należący do A. S. w trzech transzach, pomniejszoną o swoje wynagrodzenie w wysokości 34 826,91 zł kwotę w łącznej wysokości 119 365,24 zł oraz przekazał w gotówce A1. S1. kwotę około 20 000 zł, czym udaremnił zaspokojenie wierzycieli Spółki „F.” Sp. z o.o., tj.:

1. A2. S2. – w kwocie 128 768 zł, z tytułu wyroku Sądu Okręgowego w O. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 27 listopada 2017 r., sygn. akt [...],
2. K. S.A. – w kwocie 26 113,77 zł, z tytułu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego [...] w Ł. XII Wydział Gospodarczy z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt [...],
3. T. N. – w kwocie 3 427,48 zł, z tytułu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Z. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt [...],
4. A. W. – w kwocie 44 796,88 zł, z tytułu wykonawczego Sądu Rejonowego w O. z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt [...],
5. M. B. – w kwocie 3 231,31 zł, z tytułu orzeczenia Sądu Rejonowego w O. [...] Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt [...],

6. W. M. – w kwocie 8 132,54 zł, z tytułu wyroku Sądu Rejonowego w O. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 3 lutego 2017 r., sygn. akt [...],
 7. M. S. – w kwocie 2 521,50 zł, z tytułu akta notarialnego z dnia 27 lutego 2017 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 11 września 2017 r. nadaną przez Sąd Rejonowy w O. postanowieniem z dnia 11 września 2017 r., sygn. [...],
 8. K. B. – w kwocie 34 331,63 zł, z tytułu wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. [...],
 9. ZUS O/O. – w kwocie 48 657,70 zł tytułem zwrotu nieopłaconego podatku dochodowego od osób prawnych za grudzień 2016 r.
- tj. za czyn z art. 300 § 2 k.k.

Asesor X. Y. w złożonym oświadczeniu oraz jego obrońcy w zajęтым stanowisku procesowym zakwestionowali zasadność zarzutu, jaki sformułował prokurator we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie asesora X. Y. do odpowiedzialności karnej. Wskazali, że X. Y. nie miał całościowej wiedzy o sytuacji prawnej i majątkowej F. Sp. z o.o., zaś sposób rozliczenia się kancelarii prowadzonej m.in. przez X. Y. ze zleceniodawcą, tj. F. Sp. z o.o., wynikał wyłącznie z postanowień zawartej między stronami umowy zlecenia. Był też zgodny ze standardami obowiązującymi w rozliczeniach między profesjonalnymi prawnikami a ich klientami opartymi na zasadzie *success fee*, gdzie wpłata całej należności uzyskanej na skutek wygrania określonej sprawy na rachunek pełnomocnika, ma zabezpieczyć jego usprawiedliwiony interes przed potencjalnymi, nieuczciwymi działaniami klienta. Podkreślili również, że X. Y. nie miał świadomości i wiedzy co do tego, że w stosunku do spółki F. były prowadzone egzekucje komornicze, jej majątek nie pozwalał na zaspokojenie wszystkich wierzycieli, natomiast sama wierzytelność, jaka przysługiwała tej Spółce wobec W. Sp. z o.o., była obciążona zajęciem komorniczym.

W konkluzji wnieśli o wydanie uchwały odmawiającej zezwolenia na pociągnięcie asesora Prokuratury Rejonowej w [...] X. Y. do odpowiedzialności karnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 135 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390, z późn. zm.), zwanej dalej „u.p.p.”, sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Przepis ten, na mocy odesłania zawartego w art. 174 § 1 pkt 1 u.p.p., stosuje się odpowiednio do asesorów prokuratury.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym spraw immunitetowych wskazuje się, że pod pojęciem „dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa” należy rozumieć podejrzenie w pełni uzasadnione, nie nasuwające żadnych istotnych wątpliwości ani zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia czynu, jak i występowania innych znamion objętych przez ustawę ramami zasad odpowiedzialności karnej (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2003 r., SNO 29/03, Lex nr 470220; z dnia 27 stycznia 2009 r., SNO 95/08, Lex nr 737393, z dnia 20 lipca 2011 r., SNO 32/11, Lex nr 1288863). Wskazuje się również, że ocena, czy zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, obejmuje nie tylko kwestie związane z formalnym wypełnieniem przez sędziego znamion czynu zabronionego, ale również to, czy w realiach danej sprawy w dostatecznym stopniu zaistniały wszystkie warunki realizacji odpowiedzialności karnej, o których mowa w art. 1 § 1-3 k.k. Do warunków tych należy: popełnienie czynu realizującego znamiona przewidziane w przepisie szczególnym ustawy karnej, obowiązującej w czasie jego popełnienia, jego bezprawność, wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienie (uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 19 września 2023 r., II ZZZP 2/22, Orzecznictwo Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego z 2023 r. poz. 6.2; z dnia 9 października 2024 r., I ZI 26/23, niepublikowana). W orzecznictwie podkreśla się również, że uchylenie immunitetu musi być aktem celowym zmierzającym do tego, aby sędzia poniósł odpowiedzialność karną, a nie, aby po uzyskaniu przez oskarżyciela zezwolenia na ściganie doszło do umorzenia postępowania na dalszym jego etapie (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 5 lipca 2006 r., SNO 32/06, Lex nr 470200; z dnia 20 lipca 2011 r., SNO 32/11, Lex nr 1288863).

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie przez prokuraturę został uzupełniony w toku postępowania delibacyjnego o dokumentację przekazaną przez obrońcę w postaci:

1. kopii umowy zlecenia zawartej w dniu 9 października 2017 r. między A1. S1. działającym w imieniu „F.” Sp. z o.o., a adwokatem X. Y. (k. 43-44),
2. trzech potwierdzeń przelewów zleconych i wykonanych w dniach 19 i 21 września 2018 r. (k. 49-51);
3. zaświadczenia z dnia 8 listopada 2023 r. wystawionego przez B. (k. 104).

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, Sąd Najwyższy wziął też pod uwagę informacje zawarte w oświadczeniu złożonym przez asesora X. Y. w trybie art. 135 § 6 zdanie drugie u.p.p. Ustalenia te przedstawiają się w sposób następujący.

W dniu 9 października 2017 r. A1. S1. działający w imieniu „F.” Sp. z o.o. zawarł z adwokatem X. Y. działającym w imieniu spółki „B1. Spółka Partnerska” umowę zlecenia. Jej przedmiotem było reprezentowanie zleceniodawcy, a więc „F.” Sp. z o.o., wobec W. Sp. z o.o. w zakresie wszelkich czynności prawnych i faktycznych prowadzących do uzyskania zapłaty za prace wykonane przez zleceniodawcę w budynku [...] i [...]1 na podstawie umowy nr [...] zawartej w dniu 16 grudnia 2015 r. oraz do uzyskania zwrotu kaucji gwarancyjnej. W umowie zlecenia przewidziano (§ 6), że z tytułu wykonywania zlecenia zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości 20% od kwoty zasądzonej przez Sąd w wyroku oraz pełną kwotę zasądzoną tytułem zwrotu kosztów postępowania. Zleceniobiorca był upoważniony do obioru całości zasądzonej kwoty bezpośrednio od strony przeciwnej w imieniu zleceniodawcy (§ 6 ust. 3 umowy).

W dniu 2 lutego 2018 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w O. na wniosek wierzyciela A2. S2. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko „F.” Sp. z o.o. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w O. [...] Wydział Gospodarczy z dnia 27 listopada 2017 r.

Pismami z dnia 14 lutego 2018 r. B1. S.A. oraz N. S.A. poinformowały wymienionego komornika o przeszkodzie w realizacji zajęcia wierzytelności z rachunków bankowych prowadzonych dla „F.” Sp. z o.o. z powodu zbiegu egzekucji. Okazało się bowiem, że wierzytelności z tych rachunków zostały już zajęte przez inne organy.

W dniu 24 maja 2018 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w O. na wniosek wierzyciela A2. S2. dokonał zajęcia wierzytelności, jaka przysługiwała „F.” Sp. z o.o. od „W.” Sp. z o.o. Informacja o zajęciu została odebrana przez pracownika „W.” Sp. z o.o. w dniu 4 czerwca 2018 r., a w przypadku „F.” Sp. z o.o. przesyłka została zwrócona do nadawcy w dniu 19 czerwca 2018 r. z powodu jej nie podjęcia w terminie, po powtórnym awizowaniu.

Pismem z dnia 6 czerwca 2018 r. przedstawiciele „W.” Sp. z o.o. poinformowali komornika, że na dzień 6 czerwca 2018 r. „W.” Sp. z o.o. nie posiada wierzytelności wobec „F.” Sp. z o.o.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt [...] Sąd Okręgowy w O. [...] Wydział Gospodarczy zasądził od „W.” Sp. z o.o. na rzecz „F.” Sp. z o.o. kwotę 158 216,46 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

W dniu 23 sierpnia 2018 r. działający jako pełnomocnik „F.” Sp. z o.o. adwokat X. Y. wystosował wezwanie do zapłaty kwoty 158 216,46 zł wraz z odsetkami (9 740,07 zł) i zwrotem kosztów procesu (6 178 zł), zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt [...]. Całość należności miała zostać przekazana na rachunek bankowy nr [...], którego posiadaczem była B. Spółka Partnerska.

W dniu 29 sierpnia 2018 r. kwota 174 134,53 zł została przekazana z rachunku należącego do W. Sp. z o.o. na wskazany wyżej rachunek należący do kancelarii adwokackiej, w której partnerem był adwokat X. Y.

Należność w łącznej kwocie 119 365,24 zł, po potrąceniu przez pełnomocnika wynagrodzenia wynoszącego 20% od zasądzonej kwoty, przekazana została w trzech transzach na rachunek bankowy o numerze [...]:

1. w dniu 19 września 2018 r. wykonano przelew 50 000 zł i jako odbiorcę przelewu wskazano F. Sp. z o.o.;
2. w dniu 21 września 2018 r. wykonano przelew 50 000 zł i jako odbiorcę przelewu wskazano F. Sp. z o.o.;
3. w dniu 21 września 2018 r. wykonano przelew 19 365,24 zł, jako odbiorcę przelewu wskazano F. Sp. z o.o., a w tytule przelewu podano „ostatnia transza ze sprawy [...]”.

Jak ustalono w toku śledztwa, rachunek o podanym wyżej numerze, należał do A. S., żony A1. S1. Część kwoty została przekazana została przez X. Y. A1. S1. gotówką.

Wierzytelność przysługująca A2. S2. nie została zaspokojona, podobnie jak pozostały niezaspokojone wierzytelności innych podmiotów wskazanych w pkt. 2-9 zarzutu sformułowanego we wniosku o uchylenie immunitetu.

Przedstawione powyżej ustalenia faktyczne należy odnieść do przyjętej we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie asesora do odpowiedzialności karnej kwalifikacji prawnej zarzucanego mu zachowania. Zgodnie z art. 300 § 2 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia albo uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem bądź usuwa znaki zajęcia.

W pierwszej kolejności należy dostrzec, że przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. należy do kategorii przestępstw indywidualnych. Do jego istoty należy działanie na szkodę „swojego wierzyciela” a także usuwanie (...) składników „swojego” majątku, a zatem sprawcą tego przestępstwa może być jedynie dłużnik (por. wyrok SN z dnia 5 stycznia 2000 r., V KKN 192/99, Lex nr 50986). Ustalenie to eliminuje z grona potencjalnych sprawców X. Y., bowiem – co bezspornie i jednoznacznie wynika z materiału dowodowego – nie był dłużnikiem A2. S2. ani innych osób i instytucji wymienionych w treści zarzutu sformułowanego we wniosku immunitetowym. Teoretycznie w rachubę może wchodzić odpowiedzialność za pomocnictwo (art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k.) albo odpowiedzialność na podstawie art. 308 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k., jednak żadna z tych kwalifikacji prawnych nie została wzięta pod rozwagę przez oskarżyciela. Niezależnie jednak od tego, w jaki sposób zakwalifikować zachowanie obwinionego, to analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że zachowanie X. Y. nie wyczerpało wszystkich znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 300 § 2 k.k., a zatem żadna z wymienionych kwalifikacji prawnych nie byłaby właściwa.

Wymaga dostrzeżenia, że przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. należy do kategorii przestępstwa kierunkowych, gdzie ustawa wymaga, aby zachowanie

sprawcy było ukierunkowane na określony cel. Celem tym musi być udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego. Tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, aby X. Y., wykonujący wówczas zawód adwokata, podejmował działania polegające na wyegzekwowaniu od spółki W. Sp. z o.o. kwoty pieniężnej zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 29 czerwca 2018 r. po to, aby udaremnąć zaspokojenie wierzycieli F. Sp. z o.o. Jak wynika m.in. z treści umowy zawartej w dniu 9 października 2017 r. między prokurentem tej spółki A1. S1. a adwokatem X. Y., wyjaśnień A1. S1. oraz oświadczenia złożonego przez X. Y. na potrzeby niniejszego postępowania, był on pełnomocnikiem procesowym wskazanej Spółki, a przyjęty w umowie zlecenia sposób rozliczenia między stronami tej umowy przewidywał takie rozwiązanie, zgodnie z którym całość zasądzonej kwoty wraz z odsetkami i kosztami procesu miała zostać wyegzekwowana od strony pozwanej przez pełnomocnika, zaś po potrąceniu należnego mu wynagrodzenia pozostała część miała zostać przekazana Spółce.

Z kolei z opisu trzech przelewów wykonanych z rachunku bankowego kancelarii X. Y. na rachunek o numerze podanym przez prokurenta A1. S1. wynika, że ich odbiorcą miała być F. Sp. z o.o. Żaden dowód nie wskazuje na to, aby X. Y. zlecając wykonanie tych przelewów współpracownikowi, miał świadomość tego, że posiadaczem wymienionego rachunku bankowego jest małżonka A1. S1., a więc inny podmiot niż reprezentowana przez niego spółka. Nie wynika to nawet z wyjaśnień A1. S1., który wprawdzie wskazywał na przelanie należności na konto swojej żony, ale wskazywał już, że X. Y. znany był faktyczny beneficjent przelewu, jak również cel takiego działania.

Z żadnego ze zgromadzonych w sprawie dowodów nie wynika też, aby za przyjętym przez strony umowy zlecenia sposobem rozliczenia wynagrodzenia należnego X. Y. z tytułu prowadzenia sprawy przeciwko W. Sp. z o.o., stał zamiar dokonania tego rozliczenia z pominięciem innych wierzycieli wspomnianej spółki oraz wyjęcia pozostałej części zasądzonej kwoty spod egzekucji przez przekazanie jej na konto osoby trzeciej.

Wreszcie, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, aby reprezentujący F. Sp. z o.o. w jednej ze spraw sądowych adwokat X.

Y. miał wiedzę o sytuacji prawnej i majątkowej tej spółki, w szczególności taką, z której wynikałoby, że przeciwko spółce prowadzona jest egzekucja przez wielu wierzycieli, a jej majątek nie pozwala na zaspokojenie wszystkich roszczeń. Trzeba zauważyć, że do kancelarii prowadzonej przez X. Y. nie wpłynęło zajęcie komornicze wierzytelności przysługującej F. Sp. z o.o. od W. Sp. z o.o. i brak jest dowodów wskazujących na to, że wyżej wymieniony o takim zajęciu miał jakąkolwiek wiedzę.

Powyższe ustalenia wykluczają, aby w realiach niniejszej sprawy zostało zrealizowane znamię czynu zabronionego stypizowanego w treści art. 300 § 2 k.p.k. w postaci działania w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego. Nie można też w analizowanym przypadku przypisać X. Y. tego, że podejmując działania w celu wyegzekwowania należnego mu wynagrodzenia i rozliczając się z podmiotem przez niego reprezentowanym w sposób określony w łączącej strony umowie, działał w warunkach umyślności, a tym bardziej w zamiarze kierunkowym, tj. w zamiarze udaremnienia zaspokojenia innych wierzycieli, o istnieniu których *nota bene* nie miał żadnej wiedzy.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez asesora X. Y. czynu opisanego we wniosku Zastępcy Prokuratora Okręgowego w S. o pociągnięcie wyżej wymienionego do odpowiedzialności karnej. Niemożność przypisania winy oraz niezrealizowanie jednego ze znamion przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. oznacza, że nawet w przypadku hipotetycznego zezwolenia na pociągnięcie wymienionego asesora do odpowiedzialności karnej, postępowanie w tej sprawie i tak podlegałoby umorzeniu. Powyższe jednoznacznie wskazuje, że w analizowanej sprawie nie zachodzą podstawy do wydania uchwały zezwalającej na pociągnięcie asesora X. Y. do odpowiedzialności karnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy uchwalił, jak w sentencji, stosownie rozstrzygając o kosztach sądowych niniejszego postępowania.

[M. T.]

[r.g.]

